

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: G.B.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, v ČR bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2017, čj. MV-80695-4/SO-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 14. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2017, čj. MV-80695-4/SO-2017, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 4. 2017, čj. OAM-18619-

36/PP-2016, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 téhož zákona.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě v první řadě obecně namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a rovněž v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalobce má za to, že správní orgán prvního stupně a žalovaná nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Tato povinnost vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 správního řádu. Je zřejmé, že zásadním předmětem sporu mezi žalobcem a žalovanou je otázka, zda byla v dané věci prokázána skutečnost, že žalobce lze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu §15a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně postupoval dle žalobce ve věci nesprávně, v rozporu se základními zásadami správního řízení a přepjatě formalisticky, když poskytnuté doklady a tvrzení účastníka řízení neakceptoval jako dostatečné pro prokázání vazeb na rodinného příslušníka EU. Žalovaná pak aprobací tohoto nezákonného a nesprávného rozhodnutí zatížila vadou nezákonnosti i rozhodnutí své. Žalobce je přesvědčen, že nakonec do žádosti doložil všechny požadované náležitosti, a že prostřednictvím výsledku jeho matky, jejího manžela a rovněž provedenou pobytovou kontrolou bylo prokázáno sdílení společné domácnosti žalobce a pana B. M., který je občanem EU a rodinným příslušníkem žalobce. Zmíněným výsledkem došlo nejen k prokázání rodinných vazeb žalobce na území ČR a jeho závislosti na občanovi EU, ale rovněž jeho ekonomických a sociálních vazeb na území ČR, neboť žalobce zde žije nepřetržitě již od roku 2006.

Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení dopadů rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně se touto otázkou vůbec nezabýval. Tento přístup žalovaná zcela převzala s argumentací, že zákon o pobytu cizinců v případě žalobce neukládá správnímu orgánu povinnost zabývat se otázkou přiměřenosti, s čímž žalobce zásadně nesouhlasí. Žalobce je přesvědčen, že povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí vychází z díky §174a, a to u všech rozhodnutí, tím spíše u rozhodnutí, která jsou v rozporu se zájmy účastníka řízení. Nutnost posuzovat dopady negativních rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka řízení vyplývá i ze základních zásad správního řízení a ze základních zásad práva obecně. Žalobce pobývá na území ČR od roku 2006, má zde vytvořeny sociální, ekonomické a kulturní vazby, neporušuje zákon a je plně integrován do české společnosti. Žalobce má na území České republiky nejen matku a jejího manžela, se kterými sdílí společnou domácnost a je na nich závislý, ale žije zde i bratr žalobce. Přerušením jeho integračního procesu na území ČR mu vznikne nenahraditelná újma s dalekosáhlým negativním dopadem do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná porušila svou zákonnou povinnost, když se otázkou přiměřenosti vůbec nezabývala a tento svůj postup nikterak relevantně neodůvodnila.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 5. 9. 2017 uvedla, že se ztotožnila se závěrem Ministerstva vnitra, že byl dán zákonný důvod k zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Odvolatel nemá postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 správního řádu stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

IV. Replika žalobce

V replice ze dne 18. 9. 2017 žalobce uvedl, že žalovaná ve svém vyjádření k žalobě naprosto v souladu se svou rozhodovací praxí, tedy čistě formalisticky, bez jakéhokoli zájmu či ohledu na možné negativní dopady do práv a zájmů účastníků řízení, resp. na vážnost těchto dopadů, konstatuje, že její rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád stanoví pro odůvodnění rozhodnutí, že její rozhodnutí je proto plně přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Žalobce poukazuje na to, že princip materiálního právního státu zavazuje své adresáty, kterým je nepochybně i žalovaná, aby ve správním řízení rozhodovali s cílem dosažení tzv. „spravedlivého rozhodnutí“ a nikoli pouze formálně. Tento účel správního řízení a cíl správního rozhodování se odráží také v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., kde je ukotvena zásada materiální pravdy, na níž je správní rozhodování založeno. Žalobce setrvává na svém názoru, že správní orgány nedostatečně zjistily a zhodnotily skutkový stav, rozhodnutí žalované je dle žalobce zjevně formalistické, nepřiměřené a nezákonné.

V. Vyjádření účastníků při jednání soudu

Při jednání před soudem dne 27. 7. 2018 zástupce žalobce setrval na výše uvedené argumentaci. Žalovaná se z účasti na jednání omluvila.

VI. Vlastní argumentace soudu

Žalobce podal dne 14. 12. 2016 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. V žádosti uvedl v kolonce účel pobytu „§ 15a odst.1 písm. a)“, resp. text je také možné číst jako „§ 15a odst.1 písm. d)“. Žalobce ke své žádosti mimo jiné připojil čestné prohlášení, ve kterém uvádí, že žije ve společné domácnosti se svou matkou a jejím manželem panem B.M. na adrese ... K žádosti připojil též svůj rodný list a oddací list své matky a pana M. Dále doložil potvrzení o zajištění ubytování na výše uvedené adrese, ve kterém je jako ubytovatel označen jeho bratr pan M.G., a výpis z katastru nemovitostí, ze kterého vyplývá, že vlastníkem rodinného domu je bratr žalobce, přičemž ve prospěch matky žalobce a jejího manžela bylo zřízeno věcné břemeno užívání domu.

VI.1 Prokázání naplnění podmínek uvedených v §15a zákona o pobytu cizinců

Znění § 15a zákona o pobytu cizinců (ke dni podání žádosti žalobce) je následující:

§ 15a

(1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

a) manžel,

b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,

c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

(2) Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že
a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo

3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

(3) Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

S ohledem na přílohy žádosti a další průběh správního řízení lze konstatovat, že žalobce se považuje za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. d), který je jako potomek manžela občana Evropské unie z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie. Toto žalobce potvrdil též při ústním jednání v řízení před soudem.

Žalobce správním orgánům vytýká, že nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Jeho námitka však směřuje především proti závěru, který správní orgán ze zjištěných skutečností dovodil. Ostatně žalobce neuvádí, jaké další skutečnosti, případně prostřednictvím jakých důkazních prostředků, měly být v řízení zjištěny. Výsledky navrhané žalobcem správní orgán provedl a vycházel z nich při svém rozhodování.

Dle žalobce bylo v řízení před správním orgánem prokázáno, že sdílí společnou domácnost s panem B.M., který je občanem EU a jeho rodinným příslušníkem. Dále byla dle jeho názoru prokázána jeho závislost na panu M. Byly též zjištěny jeho další rodinné, sociální a ekonomické vazby na území ČR.

K tomu soud uvádí, že prostřednictvím provedených výsledků a pobytových kontrol bylo skutečně prokázáno, že žalobce sdílí společnou domácnost se svou matkou a jejím manželem na adrese ... O náklady na chod domácnosti se její členové dělí, s výjimkou elektřiny, kterou hradí výhradně pan M. Ze zjištěných skutečností však nevyplývá, že by byl žalobce na panu M. závislý. Zdravotní stav žalobce je dobrý, své potřeby je schopen hradit ze

svého výdělku, který navíc výrazně převyšuje příjem pana M. Žalobce též finančně podporuje svou dceru I., která žije na Ukrajině (částkou ve výši cca 100 euro měsíčně). Žalobce při výsledku uvedl, že jeho průměrný měsíční příjem činí 22 – 25 tisíc čistého, skutečnost, že sdílí společnou domácnost s panem M., tedy není při jeho současné finanční situaci nutnost, ale volba.

Z doložených dokumentů bylo prokázáno, že žalobce je synem manželky pana M., který je občanem ČR. Zároveň však (především provedenými výsledky) bylo prokázáno, že žalobce není z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované panem M. Dále v řízení žalobcem nebylo tvrzeno ani doloženo nic, z čeho by vyplývala závislost žalobce na jeho matce. Správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu. Svůj závěr, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 1 písm. d) (ani podle § 15 odst. 1 písm. a) správní orgán podrobně odůvodnil ve svém rozhodnutí (viz strana 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí).

Pasivní konstrukci v § 3 správního řádu [„*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“] je třeba rozumět tak, že správní orgán stav věci ve stanoveném rozsahu zjišťuje, avšak co do informací, které jsou k dispozici jen účastníka řízení, toliko vytváří podmínky, aby mu mohly být účastníkem řízení sděleny (na písemnou výzvu, při výsledku apod.). Žalobci se dostalo dostatečných příležitostí, aby mohl příslušné údaje, byly-li jaké, správnímu orgánu sdělit (zejména výzva k odstranění vad podání a výslech žalobce). Kromě odpovědí na otázky bylo žalobci při účastnické výpovědi dne 15. 3. 2017 umožněno vyjádřit se na začátku výsledku i na jeho konci a sdělit další důležité skutečnosti, které doposud nebyly objasněny. Soud proto v daném případě nemůže akceptovat výtky žalobce namítající porušení zásady materiální pravdy.

VI.2 Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince

Druhou námitkou uplatněnou v žalobě je absence posouzení dopadů rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života.

Žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Aby mohl správní orgán vyhovět žádosti, musí dojít k naplnění pozitivních podmínek, a zároveň nesmí být naplněna negativní podmínka. Není možné udělit povolení k přechodnému pobytu, pokud žalobce nesplňuje základní podmínky pro jeho udělení. Pozitivní podmínku vyhovění žádosti je třeba spatřovat především v tom, že je cizinec rodinným příslušníkem občana EU, tak jak je definován v § 15a zákona o pobytu cizinců. Negativní podmínky jsou pak uvedeny v § 87d a § 87e zákona o pobytu cizinců, přičemž naplnění některých z nich vede k zamítnutí žádosti pouze za předpokladu, že jsou dopady rozhodnutí přiměřené.

Osobě, která není rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců, nelze udělit povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, a to ani v situaci, kdy by byl její soukromý a rodinný život vycestováním z území ČR mimořádně negativně zasažen. Takové rozhodnutí by nedávalo smysl. Správní orgán tedy postupoval

v souladu se zákonem, když žádost žalobce podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (v rozhodném znění) zamítl, a to aniž by se zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 27. července 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.